

Duurzame ontwrichting

Duurzame ontwrichting

Karin Bogaarts-Ros

Schrijver: Karin Bogaarts-Ros

Coverontwerp:

ISBN: 9789464809428

© Karin Bogaarts-Ros

Dit werk is fictie, eventuele gelijkenissen met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op puur toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaargemaakt gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerder verschenen in de serie Mert-en-Ellen avonturen:

- Novemberblues
- De perfecte locatie
- Instortingsgevaar

Deze delen zijn ook prima los van elkaar te lezen.

Hoofdstuk 1

“Hebben jullie Jamey gezien, hij liep net nog bij ons, maar nu zie ik hem nergens meer.” Ayla, de juf van groep drie, keek nog een keer achterom, om te kijken of hij misschien achterop was geraakt, maar Jamey was ook daar niet. Ellen ten Hag en haar schoonzus Jorieke keken elkaar even aan, zij waren druk aan het praten geweest en hadden vooral oog gehad voor Boy, die zijn eerste avondvierdaagse liep. Haar neefje had gevraagd of zij, Mert en de kleine Esra ook mee wilden lopen en het leek Ellen wel een heel goed plan, want ze vond dat ze echt wel wat beweging nodig had. Na de bevalling, nu al bijna twee jaar geleden, was ze nog steeds niet op haar oude gewicht, iets dat ze heel vervelend vond. Daarom had ze ook geen moment gearzeld om “Ja” te zeggen tegen Boy

“Juf zei dat Esra geen medaille krijgt omdat ze niet zelf loopt, maar ze mag vast die van mama wel hebben, of die van jou, natuurlijk.” Haar neefje had voor ieder probleem wel een oplossing en kletste de hele dag door.

Jorieke riep Boy even bij zich en vroeg of hij zijn klasgenootje had gezien. “Nee, die loopt met Kai en Koen en met een paar grote jongens mee, zijn mama is er niet, die kan niet zo goed lopen en hij mocht met de vader en moeder van Kai en Koen meelopen. Hun grote broer en zus lopen ook mee, die zus is heel aardig, ik mocht een stukje van haar appel hebben.” Hij pakte even het handje van zijn nichtje “Vind je het wel gezellig zo?” De kleine meid lachte vrolijk en hield zijn hand stevig vast.

“Ik ben wel blij dat Esra in haar wandelwagen wil, ik moet er niet aan denken om met haar de vierdaagse te lopen, dan doe ik de afstand driedubbel.”

“Ja, dat herken ik. Toen Boy haar leeftijd had liep hij ook alle kanten op, bovendien wilde hij helemaal niet in de wandelwagen. Rustig wandelen was er toen voor ons eigenlijk niet bij.”

“Welk jongetje is Jamey?” Vroeg Ellen aan haar schoonzus. Ze kon een vaag, ongerust gevoel niet onderdrukken, ze had het gevoel of er iets heel akeligs te gebeuren stond en kon dit niet van zich afschudden. “Jamey is dat kleine kereltje, je weet wel, jij zei nog dat je het zo sneu vond omdat hij op slippertjes liep. Je was bang dat hij dat nooit vol kon houden.” Ellen lachte even bij de herinnering en wist het weer precies. Jamey zag eruit als een klein treurig mannetje, een beetje een Oliver Twist of een Remy uit Alleen op de wereld.

“Kon zijn vader niet met hem meelopen?”

“Ach, die schijnt al jaren uit beeld te zijn, zijn moeder zit in een rolstoel. Hij trekt veel met de tweeling op en daarom loopt hij met Renate en Martin mee, anders had school het niet goed gevonden, ze laten natuurlijk geen kinderen alleen lopen. Bovendien loopt juf Ayla altijd zelf ook mee om een oogje in het zeil te houden.

Tot dit moment had Ellen echt genoten van de avondvierdaagse, de eerste avond was heel gezellig geweest en voerde ze vanaf het startpunt bij de Universiteit Twente door het prachtige bosgebied daar, bovendien had de school voor iets te drinken en iets lekkers bij de rustpunten gezorgd en haar jonge dochter had die nacht heerlijk doorgeslapen. De tweede route kwam door een ander mooi gedeelte van Enschede, richting Glanerbrug en hoewel ze

eigenlijk best een beetje stijf was van die eerste dag, had het haar geen moeite gekost om zichzelf en Esra klaar te maken voor de tweede dag van de avondvierdaagse. Bovendien was het weer deze eerste twee dagen prachtig geweest en voor de rest van de week was er ook zonnig weer voorspeld. Ellen nam zich voor om na deze vierdaagse het wandelen serieus op te pakken en er iedere dag even op uit te gaan. Deze derde wandeldag was al net zo heerlijk als de eerste twee. Ellen vond het fijn om dit samen met Jorieke te doen. Ze kon het erg goed met haar schoonzusje vinden en voor Esra was het ook goed om er zo even uit te zijn en mensen te leren kennen.

“Wat een prachtig stuk Twente is dit eigenlijk.” Haar schoonzus keek om zich heen naar de maisvelden en de bossen. “Ik ben blij dat we hier wonen, ik zou niet meer terug willen naar het westen.”

Ellen keek ook even naar het maisveld en bedacht hoe makkelijk het was om hier een klein jongetje kwijt te raken. Ze hield even haar pas in en kwam meteen in botsing met een stel achter haar. “Sorry, ik ben even iemand aan het zoeken.” zei ze verontschuldigend en haar schoonzus keek haar verbaasd aan. “Ik wil even weten of Jamey al terecht is.” verduidelijkte ze.

Voorzichtig manoeuvreerde ze de wandelwagen een beetje naar de zijkant en hield ze haar pas een beetje in, Jorieke volgde haar voorbeeld en riep haar zoontje bij zich. Ze pakte het zakje met de druiven en de appelblokjes en hield die de anderen even voor. “Heb jij Jamey alweer gezien?”

De kleine man schudde van nee en hij nam nog een stukje fruit.

“Mag ik nu weer verder lopen.” en hij liep alweer naar zijn vriendjes toe. Ellen keek Jorieke even vertwijfeld aan en schoof haar toen de wandelwagen toe.

“Ik wil echt even weten of hij al gevonden is.”

Haar schoonzusje liep langzaam verder en Ellen hield haar pas in en tuurde naar het groepje dat achter haar liep en keek of ze misschien de juf van haar neefje zag of de ouders van Kai en Koen. Haar natuurlijke journalistieke nieuwsgierigheid, maar ook de ongerustheid die het moederschap in haar had wakker gemaakt, speelden haar parten.

De tweeling liep met een paar grotere kinderen vlak langs het maisveld en sprongen steeds over de greppel, soms liepen ze een heel stuk voor en renden dan weer terug, zodat ook zij veel meer kilometers maakten dan de vijf die ze moesten lopen. Vlak achter de groep kinderen zag Ellen de volwassenen die ze zocht en ze drong even tegen de stroom wandelaars in om bij de juf te komen.

Toen ze dichterbij kwam zag ze de ernstige gezichten en de onrust in de ogen van Renate, de moeder van de tweeling.

“Is Jamey alweer bij jullie?”

de blik in de ogen van de anderen zei haar al voldoende.

“Wanneer hebben jullie hem voor het laatst gezien?” vroeg Ellen, die het liefst meteen haar man, Mert, die politieagent was, wilde bellen.

“Jamey werd een beetje geplaagd door de vierdegroepers en was al een paar keer hier komen klagen, maar hij ging toch steeds terug. Maar na de laatste keer zag ik hem niet meer in het groepje, Martin is toen even gaan kijken en hij zag hem niet, de jongens dachten dat hij nog bij ons liep.”

De moeder van de tweeling had het er duidelijk moeilijk mee en de juf probeerde haar gerust te stellen door te zeggen dat hij waarschijnlijk wel aansluiting had gevonden bij een ander groepje, misschien was hij zelfs al wel bijna gefinisht en stond hij straks vrolijk lachend op iedereen te wachten. Ellen knikte instemmend en probeerde de moed erin te houden om het voor iedereen makkelijker te houden, maar het onrustige gevoel dat ze had, kon ze nog steeds niet wegduwen. Ze knikte nog even naar juf en ging toen weer op weg naar haar dochtertje en schoonzus. Ze lachte even toen ze zag dat de kleine Boy de wandelwagen met haar dochter erin voortduwde, gevolgd door haar schoonzus, die nog een paar druiven uit het plastic zakje aan het eten was.

“Morgen is het alweer de laatste dag en dan krijgen we onze medaille.” Vertelde Boy aan de kleine Esra, die vol bewondering naar haar neefje opkeek. In een flits dacht Ellen dat er morgen misschien wel eens helemaal niet gewandeld zou worden, maar die gedachte schudde ze meteen weer van zich af.

“Juf zei dat er misschien wel een medaille over was voor mijn nichtje, want niet iedereen heeft alle dagen meegedaan. Merel uit de andere klas vond er niets aan en die heeft heel hard gehuild en nou hoeft ze van haar ouders niet meer mee, maar als je geen vier dagen hebt gelopen krijg je ook geen medaille, dus kan haar medaille mooi naar Esra, want die is wel vier dagen mee geweest, maar zij is nog maar klein en daarom kan ze nog niet zo lang lopen.”

Ellen keek eens naar haar schoonzus en vroeg zich af of die echt naar alles luisterde wat haar zoontje zei.

“Volgens mij zijn we al bijna bij de finish van vandaag. Wil je nog wat extra energie voor de laatste meters?” Haar schoonzus hield haar een minimarsje voor, dat ze beleefd weigerde, vastbesloten om haar nieuwe voornemen, om toch iets fitter te worden, vol te houden.

“Ja, gelukkig zijn we er bijna. Ik ben benieuwd of Jamey daar bij de finish op de rest staat te wachten, ik hoop het eigenlijk wel.”

“Volgens mij blijf jij anders wachten tot iedereen weer naar huis is om er zeker van te zijn dat hij ook binnen is gekomen.”

Het klonk een beetje spottend, maar Ellen zag aan de blik in haar ogen dat ook Boys moeder ongerust was.

“Wat als hij er niet is?” vroeg Ellen zachtjes “ Wat zeggen we dan tegen Boy?”

Hoofdstuk 2

De meeste wandelaars hadden niets van de verdwijning van de kleine Jamey Wolters gemerkt en waren na de finish gewoon lekker naar huis gegaan alsof er niets aan de hand was. Zoals eigenlijk wel te verwachten was, kon Ellen niet weg voor ze meer zekerheid had, bovendien vertelde haar journalistieke instinct haar dat ze moest blijven wachten. Jorieke had het autostoeltje van Esra overgezet naar haar auto en ze had Boy en Esra mee naar huis genomen. Ellen had Mert gebeld en de juf had 112 gebeld. Een klein groepje wandelaars, dat had meegekregen dat er waarschijnlijk iets gebeurd was, was achtergebleven bij de finish en iedereen stond zwijgend bij elkaar te wachten op wat er verder zou gebeuren.

Mert regelde dat zijn schoonouders die avond de zorg voor Esra op zich zouden nemen en die vonden het heel gezellig om de kleine meid een nachtje te logeren te hebben, dus dat was helemaal geen probleem. Daarna belde hij zijn collega, Jan en vertelde hem wat er aan de hand was. Beiden hadden geen dienst, maar omdat Ellen op de plek van de verdwijning was gebleven, vond Mert dat hij er toch uit hoofde van zijn functie naar toe hoorde te gaan. Hij meldde dit ook even bij zijn superieuren en niet veel later stond hij naast zijn vrouw en hoorde hij de verschillende verhalen aan.

Twee andere agenten die ook ter plaatse waren, ondervroegen de aanwezigen en er werden al druk aantekeningen gemaakt. Ook Ellen nam mentaal notities en wilde nu het liefst snel naar huis om al een

aantal dingen uit te werken. De jonge kinderen die er nog bij waren zagen bleek van vermoeidheid en na een paar korte vragen aan hen, gaf Mert de ouders toestemming om met de kinderen te vertrekken. Juf Ayla was de enige die nog over was, ze vroeg Ellen of die haar naar huis kon brengen omdat ze met een collega mee was gegaan en die was al weg.

Mert zei dat het een goed idee was en dat hij nog even onderzoek wilde doen en later thuis zou komen. Ayla liep mee naar het kleine rode autootje van Ellen en toen ze eenmaal in de auto zat barstte ze in snikken uit. Ellen liet haar maar even begaan en bood haar toen een zakdoekje aan.

“Wat een verschrikkelijke dag,” snotterde de juf. “zo’n klein mannetje dat al zoveel ellende heeft meegemaakt en nu dit.”

Ellen dacht dat het maar het best was dat juf even haar hart luchtte en knikte even.

“Hij was vandaag op het schoolplein ook al gepest, de vierdeklassers moesten hem echt hebben vandaag.” Weer knikte Ellen even, pesten is verschrikkelijk, dat wist ze uit ervaring.

“Maar ik kan me niet voorstellen dat hij zo bang voor ze is dat hij weg is gelopen,” vervolgde de juffrouw. “hij weet me altijd wel te vinden.”

“Hij zou toch met de tweeling meelopen?” vroeg Ellen, terwijl ze zich afvroeg of de tweeling zich misschien wel te stoer vonden om met Jamey op te trekken, misschien gingen zij liever met de vierdegroepers mee, die qua postuur meer bij hen pasten.

De juf kwam een beetje tot bedaren en gaf Ellen haar adres, zodat ze dat in haar Google Maps kon zetten om de juf zo snel mogelijk thuis te kunnen afzetten.

Tijdens de korte rit probeerde Ellen zoveel mogelijk over de kleine Jamey, over de klas en over de tweeling te weten te komen, wellicht had Mert iets aan deze informatie en konden ze het slachtoffertje vinden voor het te laat was. Toen ze Ayla thuis had afgezet, belde ze eerst even met haar moeder om te horen hoe het met Esra was en daarna reed ze naar huis. Daar aangekomen, wilde ze niets liever dan op de bank neerploffen, maar toch pakte ze eerst haar laptop om haar gedachten alvast op virtueel papier te zetten, voor ze eventueel belangrijke dingen zou vergeten.

Hoofdstuk 3

Mert en Jan reden naar het huisadres dat ze door hadden gekregen en belden aan en hoorden gestommel en een zuster deed de deur open, terwijl een vrouw in een rolstoel in de deuropening verscheen: “Kunnen wij even met mevrouw spreken?” vroeg Jan gedecideerd. De zuster overzag de situatie en nam snel de regie over. “Wat is hier aan de hand? Kan ik eerst even mijn patiënte verzorgen?”

Mandy stak haar armen naar haar uit, “Jamey is weg, hij is niet thuisgekomen, hij...” De woorden stokten in haar keel. “Maar Mandy, dat heb je nog helemaal niet gezegd.” De zuster leek echter totaal niet geschokt.

Jan en Mert keken elkaar even aan. Kunnen we even met mevrouw alleen praten, dan hebben we straks ook nog een paar vragen voor u.” Mert probeerde vriendelijk te klinken, maar wist dat dat niet gelukt was.

Het gesprek met Mandy was kort, ook omdat de moeder van Jamey erg emotioneel en ongerust was. Ze kon de agenten niets anders vertellen dan dat haar zoon ‘s morgens naar school was gegaan en dat hij daarna samen met de tweeling naar huis zou gaan om daarna gezamenlijk de avondvierdaagse te lopen. Jan besloot de vrouw verder met rust te laten en zich te concentreren op de verpleegster, die zich voorstelde als Rita Doldersum

Ook dit gesprek leverde geen bruikbare informatie op en Mert vroeg hoe laat ze volgende dag het best konden komen, om een uitgeruste Mandy alle vragen te stellen, die ze nog hadden en om hopelijk meer informatie voor de arme vrouw te hebben.

“Ik help mevrouw ’s morgens om 07.00 uit bed, zodat ze samen met haar zoontje kan ontbijten, vanaf acht uur bent u welkom, dan ben ik er ook nog om eventueel nog iets voor mevrouw te doen.” De zuster was een kordaat type en ze liet zich de kaas niet van het brood eten.

“Dat lijkt me helemaal prima.” Jan gaf de beide vrouwen een hand en gaf meteen ook even zijn visitekaartje: “als u iets te binnenschiet of iets wilt weten, aarzel dan niet en bel ons. Wij gaan nog even praten met de ouders van de tweeling, waarmee uw zoon op pad was. Wilt u daarna nog gebeld worden door ons?” “Ja, graag. Ik heb mijn mobieltje altijd binnen handbereik.” Ook Mert gaf de dames een hand en wenste ze sterkte.

Jan en Mert reden terug naar het bureau en niet veel later ging het Amber Alert uit en stond de foto van Jamey al op Facebook en op de andere publieke kanalen. Jan en Mert hoorden dat er nog een zoektocht van bezorgde ouders bezig was en dat er door het opsporingsteam politiehonden waren ingezet, maar dat alles tot nu toe zonder resultaat was. Het was tijd om naar huis te gaan, morgen zou een drukke dag worden.

Ellen had haar pyjama al aangetrokken en lag met een dekentje om op de bank tv te kijken toen Mert thuiskwam.

“Is hij al op het nieuws geweest?”

“Ja” antwoordde zijn vrouw,

“Wat een mooi kereltje en wat triest dat zoiets gebeurt.” Mert kwam naast haar zitten en pakte de afstandsbediening van haar aan.

“Even naar Uitzending Gemist kijken.”

“Weet je dat ik hem vandaag gezien heb en dat ik nog even met hem gepraat heb? Hij zit bij Boy in de klas en Boy wou hem Esra even laten zien. Hij vond haar een lief meisje.” Maar Mert was even verdiept in het journaal, met daarin een oproep over de vermissing van een jongetje in Enschede.

Ellen voelde haar mobieltje overgaan en zag op het scherm dat het haar schoonzus was, die was zeker benieuwd of er verder al iets bekend was over de dramatische gebeurtenissen van die dag. “Hoi, Ellen, heb jij net ook het nieuws gezien? Wat erg hè? Dat hij echt weg is, ik kan het nauwelijks geloven, het ene moment loopt hij gezellig met ons mee en het volgende moment is hij spoorloos verdwenen. Hoe is het met die man van jou, heeft hij nog nieuws? Het was wel duidelijk van wie Boy zijn spraakvermogen had geërfd, want Ellens broer was een stuk rustiger, dat was echt zo’n type dat wel drie keer nadacht voordat hij wat zei, dat was waarschijnlijk ook de kracht van hun huwelijk.

Ellen sprak nog even met haar schoonzus en ze vroeg of er morgen eigenlijk wel gestart zou worden met de laatste etappe van de vierdaagse. Het was duidelijk dat nu iedereen wel op de hoogte was en de beide meiden konden zich nauwelijks voorstellen dat er nog iemand was die zin had in deze laatste dag. De medailles konden wat hun betrof rustig in de doos blijven.

Hoofdstuk 4

Jan en Mert reflecteerden nog even over het gesprek, dat ze de vorige dag met de moeder van Jamey en haar verpleegster hadden gevoerd, terwijl ze op weggingen voor een bezoekje aan andere mogelijke getuigen.

“Sommige mensen lijken wel voor het ongeluk geboren.” zei Jan, terwijl hij naar de auto liep.

“Ja, zij heeft echt de verkeerde personen getroffen in haar leven.”

Mert kon zich niet voorstellen dat hij Ellen in de steek zou laten als zij ooit ziek zou worden, maar hij was realistisch genoeg om te beseffen dat hij niet in de toekomst kon kijken. Hij had plotseling heel veel zin om even te knuffelen met zijn vrouw en met zijn dochter. Het was jammer dat Esra vannacht bij haar oma zou slapen, anders had hij nog even rustig naar haar kunnen kijken als hij weer thuis was. Het was een aanblik die hem altijd rustig maakte. Even samen met Ellen even om de deur van de kinderkamer kijken hoe hun dochter sliep, dat was voor hem zo'n geruststellend moment, daar kon eigenlijk niets meer tegenop.

“Heb jij het adres van die tweelingouders” bromde Jan, omdat hij die gegevens niet zo snel in zijn eigen aantekeningen kon vinden. Gelukkig had Mert die meteen bij de hand en niet veel later stonden ze bij de familie voor de deur. De vader deed open en hij zag er bijzonder ongelukkig uit.

“Renate was boven met de tweeling. en is, denk ik, even op bed gaan liggen, ik haal haar wel even. Lopen jullie alvast maar door.”

Hij wees naar een deur en de agenten liepen de keuken binnen. Op tafel stonden nog de resten van een afhaalmaaltijd: een nog bijna volle zak patat, een nauwelijks aangeraakte frikandel speciaal en een kaassouffle, Mert merkte plotseling dat hij sinds de lunch nog niets gegeten had en de etenslucht maakte dat hij enorm veel honger kreeg. Hij had heel veel zin in zo'n patatje, maar hij wist ook dat hij dat gezien de omstandigheden niet kon maken en hij draaide zich maar even om, om het eten in ieder geval dan maar niet meer te zien.

Renate en haar man stommelden de trap weer af en de vrouw zei dat ze misschien wel beter in de zitkamer konden gaan zitten en ze vroeg of de heren misschien iets te drinken wilden, hetgeen ze alle twee maar afsloegen, ze wilden snel ter zake komen, zodat er snel actie ondernomen kon worden.

Alles wat al bij het eindpunt van deze etappe van de vierdaagse was gezegd werd nog eens herhaald en beide ouders konden zich verder niets herinneren, ze waren helemaal kapot van wat er was gebeurd, ze voelden zich ontzettend schuldig dat de kleine Jamey, die toch aan hun zorg was toevertrouwd, zomaar had kunnen verdwijnen, terwijl er toch zoveel mensen omheen waren, want hoeveel mensen liepen wel niet mee met die avondvierdaagse? Renate was helemaal stuk van de zenuwen en stak een sigaretje op.

“Ze rookt eigenlijk helemaal niet meer, al sinds ze zwanger was rookt ze niet meer, ze heeft ze net gehaald bij de buurvrouw.”

Haar man zei het met verdriet in zijn stem. “Dat is toch vreselijk, niet?”

Ook hier lieten de agenten hun kaartje achter en ze maakten meteen een afspraak om ook nog even met de tweeling en de andere kinderen te kunnen praten.

Ondertussen manoeuvreerde Jamey's moeder met haar rolstoel naar het terras en probeerde kalm te blijven. Ze had al een paar uur niets van de politie gehoord en even met de juf gebeld. Het gesprek met de juf van Jamey had haar niet echt gerustgesteld. Ze had de paniek en angst in de stem van Ayla gehoord en ze had eerder de juf gerust moeten stellen dan dat er sprake van was geweest dat het de juf was geweest die met wijze woorden was gekomen. Ze had het fotoalbum met de babyfoto's van haar zoon op schoot liggen en nu dwong ze zichzelf te kijken naar de het kleine blonde mannetje dat de hoofdrol speelde in het boek. Ze vroeg zich af wat ze zelf kon doen om te helpen. Haar machteloosheid maakte haar woedend en verdrietig. Ze vroeg zich af of zij de politie nog maar eens moest bellen over hoe het met het onderzoek ging.